

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2288/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Бисерке Живановић чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Инфостан“ из Београда, чији је заступник Градски правобранилац Града Београда, против туженог АА из ..., Република ..., чији је пуномоћник Јован Спасић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 878/19 од 12.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 878/19 од 12.12.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 878/19 од 12.12.2019. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж 878/19 од 12.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 5110/16 од 20.03.2017. године, којим је ставом првим изреке одбијен приговор ненадлежности суда Републике Србије за поступање и одлучивање у овој правној ствари и ставом другим изреке одбијен приговор месне ненадлежности Првог основног суда у Београду.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Према стању у списима, у поступку ради наплате дуга за комуналне услуге, тужени, са пребивалиштем у Републици ..., је изјавио приговор ненадлежности суда Републике Србије и месне ненадлежности Првог основног суда у Београду. Побивањем решењем приговори туженог су правноснажно одбијени. Према датим разлозима,

домаћем суду је поднета тужба са имовинскоправним захтевом, а тужени је, иако нема пребивалиште на територији Републике Србије, власник непокретности - станова на територији Градске општине ..., па за поступање и одлучивање у овој парници, према члану 53. став 1. ЗПП постоји надлежност домаћег суда и месна надлежност Првог основног суда у Београду, у складу са чланом 3. став 1. тачка 4. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава ("Службени гласник РС", бр. 101/2013).

Одредби члана 53. став 1. ЗПП идентична је одредба члана 54. став 1. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља ("Службени лист СФРЈ", бр. 43/82, 72/82, "Службени лист СРЈ", бр. 46/96, "Службени гласник РС", бр. 46/2006), а надлежност домаћег суда постоји и у смислу члана 54. став 2. истог Закона, јер је предмет тужбеног захтева наплата комуналних услуга извршених у једној од непокретности туженог која се налази на територији надлежности домаћег суда. У смислу члана 50. истог Закона надлежност домаћег суда није условљена пристанком туженог, јер се тужени у овом поступку упустио у расправљање.

У таквом случају, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд, према чињеницама које су од значаја за доношење спорног процесног решења, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажна решења из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

Чланом 410. став 1. ЗПП прописано је да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити решењем првостепени суд без одржавања рочишта, а чланом 413. ЗПП, да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити Врховни касациони суд решењем ако то, у границама својих овлашћења (члан 410), није учинио првостепени суд.

Тужени је изјавио ревизију против решења којим је одлучено о приговору ненадлежности домаћег суда и месне ненадлежности суда. Овим решењем се у смислу цитиране одредбе члана 420. став 1. ЗПП поступак правоснажно не окончава, због чега је ревизија туженог недозвољена.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић